

Bağlanmak mı yoksa bağımlı kalmak mı?

Zeynep Aslan KESMÜK

Bağlanmak mı yoksa bağımlı kalmak mı bilemiyorum. Belki aileye bağlılık, belki bir aşka ya da eşim dostum, canım dediğin bir arkadaşına...

Adına bağımlılık diyemediğimiz belki de kendimize bile itiraf edemediğimiz bağımlılık boyutunda aşklarımız oldu kimi zaman. Gün oldu işimize deli gibi bağlanıp zamanı unuttuk. Belki de taparcasına eşimize derin bir seveda besledik. Bitmek bilmeyen saplantılarımız oldu çoğu zaman. Bazen keyiften, bazen üzüntüden belki de bir maddeye bağlı kaldık sonunun ne olacağını, hayatı nasıl karartacağını bilemeden. Bilmediğimiz görmediğimiz yaşamlar onlarınkı. Kimi zaman aramızdalar, kimi zaman bir mücadele içindeler ve kimi zaman da buldukları durumdan kurtuluşu arıyorlar yapayalnız.

Belki Sakinleştirici olarak belki de merakla başlayıp her gün biraz daha bağlanarak hayatını karartmıştı belli ki kara oğlan. Daha on üç on dört yaşlarındaydı. Çöpü karıştırıp yiyecek arıyordu ve ne yaptığını bilmez olduğu belliydi halinden. Aynaya bakar gibi görebilseydi kendini şaşkınlıkla izlerdi o da çöpün yamacındaki kendinde olmayan benliğinin ona yaptıkları.

Baharla birlikte insanın içini ısıtan güneş parlayan ışıklarını salmıştı sokaklara ve insanda deli gibi gezme eğilimi uyandırıyor. Ben de bu güzel havayı fırsat bilip, Başkentin sokaklarında Beşevlerden Kızılay istikametine yürüyordum hayatı toz pembe görüp "ellerim ceplerimde" şarkısı dilimde ve ellerim gerçekten cebimde, aklım bir karış havada sağa sola bakınıyordum, bu gün ne yesem ya da vitrinde gördüğüm kıyafeti alsam mı acaba düşüncesiyle ilerlerken. Üniversiteyi kazanıp gelmiştim başkente ve içim heyecanlarla, büyük hayallerle doluydu bu koca şehirde. Okulumu bitirecek, güzel bir meslek edinecektim lakin hayatta görmediğim bilmediğim acımasızlıkla o gün yüzleştim ve hayatın gerçek yüzünü ilk kez orada, çöpte gördüm biraz miğdem bulanarak. Kara oğlan çöpün dibinde oturuyordu ağızında ne olduğunu anlayamadığım siyahlıklar dökülerek, kendini bilmez baygın gözlerle bakıyor bir taraftan da tepiveriyordu elindekileri. Korktum, birden kafamı çevirdim yolun karşısına mı geçsem diye kendi kendime hayıflandım ama geçemedim içimdeki merak duygusuyla. O çocuk orada ne yapıyorsa onu görmeyi çok istiyordum ve yanından geçerken tekrar bakma ihtiyacı duydum kara oğlana. Ağzından dökülenlerin çay olduğunu gördüm o anda. Çöpte bulduğu demlenmiş çay atığını yiyordu eline yüzüne buluşturarak. Öyle kötü oldum ki sanki kalbim durdu ve nefes bile almadan bakakaldım. Ne gördüklerime inanabiliyordum ne de bakmak geliyordu içimdem. Kendi kendime bu nasıl olur diye söylenerek hızla uzaklaştım yanından.

Öyle ya ilçeden gelmiştim küçüktü bizim oralar ve hiç bilmezdim bu denli çaresizlikleri. Büyük şehrin acımasızlığını yanlışlara giden sürüklenmelerini bilmiyordum görmemiştim hayatımda. Filmlerde görüp senaryo bunlar, uydurma derdim. Sıcacık baba ocağından okuluma gider, derslerime çalışır gelecek kaygım en fazla üniversiteyi kazanıp iş sahibi olmak olurdu. Oysa gelecek gelmeden gösteriyormuş zorluğunu insana. Küçücük yaşında kalem tutacak, resim yapacak, top oynayacak elleri çöp karıştırıyor, yiyecek arıyordu. Bense bu gün ne yesem diye düşündüğüm için utandım kendimden. Ekmek savaşları farklıymış bilmediğimiz hayatlarda.

Farkında olsaydı benliğinin, utanırdı belki de halinden ya da o da benim gibi miğdesi bulanarak bakardı gördüklerine. Belli ki bağımlıydı adını zikretmek istemediğim maddelere ve onu bu hale getiren de oydu.

Ailem geldi gözümün önüne, yaşam şeklim, yaptıklarım ve yapmak istediklerim geldi. Bir de ona baktım hayatına ve yaptıklarına. O da bir ana babanın evladıydı, kim bilir ailesi ne durumdaydı ya da nasıl oluyordu da çocuklarından bu denli vazgeçebiliyorlardı. Onların yaşam şekli nasıldı ki acaba, hayatlar böyle parçalanabiliyordu. Belki ailesinin durumu da farklı değildi belki de arkadaş çevresi onu bu hale getirmişti ya da parasızlık bilinmez. Bildiğim tek şey yanlış bir bağımlılığın insanı insan olmaktan çıkardığı oldu gördüklerim karşısında.

Korktum bu koca şehirden, sanki bir gölge kapattı güneşin önünü, kulağımda yarılan göğün sesi gibi şimşekler, kafamda soru işaretleri dünü, bugünü ve yarını tekrar sorgulamaya başladım. Gerçeklerin pamuk şekeri gibi değil zehir zemberek olduğunu bazen gördüklerimizin üzücü de olsa bizi biraz daha büyüttüğünü ve doğru yoldan ayrılmamak gerektiğini yaşayarak gördüm o gün o çöp kutusunda.

